

Arrest

nr. 76 965 van 12 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 27 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. HAYFRON-BENJAMIN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 26 december 1983 te Accra. U bent van Ewe afkomst. Na uw middelbaar behaalde u een diploma als verpleger. In 2002 begon u te werken als verpleger in de Lagoon Clinic te Accra. U werkte er samen met dokter N.(...). U was de 'senior' verpleger en verving de dokter als hij niet aanwezig was. Op 13 mei 2010 kwam een meisje, A.N.(...) de kliniek binnen met erge buikpijn. Ze vertelde u dat ze zwanger was en dat ze een kruidenmengsel gedronken had om haar zwangerschap te onderbreken. Ze was al vijf

maanden zwanger op dat moment. De dokter die pas nadien aankwam stelde de diagnose en gaf u de opdracht haar aan een infuus te leggen. Een tijd later kreeg het meisje een miskraam. Op 16 mei 2010 voelde A.(...) zich al een stuk beter. Ze wilde graag naar huis gaan en u ontsloeg haar uit de kliniek. Nog diezelfde dag kwam ze echter terug met klachten van duizeligheid en troebel zicht. Jullie probeerden een aantal behandelingen per infuus maar omdat die niet aansloegen en de symptomen erop wezen dat ze mogelijks veel bloed verloren was besloten jullie haar door te verwijzen naar het grote hospitaal Korable (vermoedelijk bedoelde u Korlebu hospital). U ging met A.(...) en haar zus mee naar het hospitaal. Na twee uur wachten werd A.(...) opgenomen. De behandelende arts stuurde u om een infuus te halen. Hij verzekerde u dat ze zich zouden ontfemen over de patient. Hierop keerde u terug naar de Lagoon Clinic. Later die dag kwam de zus van A.(...) u vertellen dat ze overleden was. Ze had een interne bloeding gehad en was daaraan bezweken. Op 19 mei 2010 kwamen de ouders van A.(...) begeleid door drie agenten en nog twee andere familieleden van A.(...) naar de Lagoon Clinic. De familie verweet u dat u verantwoordelijk was voor de dood van A.(...). De agenten zeiden u dat ze een onderzoek zouden voeren en vroegen u het medisch dossier van A.(...). Ze vroegen of u met hen mee wilde gaan om hen bij te staan tijdens het onderzoek. U stemde hiermee in. Voordat jullie uit de kliniek konden vertrekken werden de twee familieleden van A.(...) die met haar ouders meegekomen waren echter zeer agressief. Ze sloegen u en verweten u dat u A.(...) gedood had. De politie stond erbij en deed niets. U slaagde erin te ontkomen en vluchtte naar het huis van uw vriend K.A.(...). Na drie dagen belde uw buurman u om te zeggen dat de familie van A.(...) u nog steeds zocht bij u thuis. U besloot Accra te verlaten en naar het dorp van uw ouders te gaan. Na ongeveer een maand kwamen twee mannen naar u vragen. U was op dat moment zelf niet thuis. Ze vroegen uw moeder of u zich zou kunnen komen aanmelden op het politiebureau van Ziopo, een nabijgelegen dorp, als u terug zou komen. U moeder vertelde u dit toen u terug thuis kwam. U was er zeker van dat dit te maken had met wat er met A.(...) gebeurd was. U keerde terug naar uw vriend K.(...) in Accra. U bracht hem op de hoogte van de laatste ontwikkelingen. Hij beloofde u zijn oom uit Europa die weldra naar Ghana zou komen om hulp te vragen. U keerde terug naar het dorp van uw ouders waar u de daaropvolgende twee maanden doorbracht. Ondertussen was de oom van K.(...) naar Ghana gekomen. Hij was bereid u te helpen. Op 3 oktober 2010 verliet u samen met de oom van K.(...) het land. Op 4 oktober 2010 kwamen jullie in België aan waar u nog diezelfde dag een asielprocédure startte bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in slaagde een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico' op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde vervolging te vrezen van de familie van A. (...) voor wiens dood u verantwoordelijk werd geacht door haar familie evenals van de politie (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 15 februari 2011, hierna CGVS, pp.2-3).

Er dient echter opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw beroepsbezigheid in de Lagoon Clinic totaal niet geloofwaardig zijn. U vertelde dat u als medisch assistent werkte in de Lagoon Clinic in Accra sinds 2002 (zie gehoorverslag CGVS, pp.2,4). U vertelde dat dit een privé kliniek is die gelegen is in Chorkor-Chemuna en die eigendom is van een gepensioneerd militair, Captain Christopher Kwaku (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er inderdaad een Lagoon Clinic is in Chemuna, Accra (zie documentatie in het administratieve dossier). U stelde dat er slechts één dokter in de kliniek werkte, met name de dokter die u assisteerde, dokter N.(...) (zie gehoorverslag CGVS, p.5 en bijlage waarin u de naam van de dokter zelf op deze manier schreef). Het is dan ook uiterst bevreemdend dat de naam van deze dokter niet bekend is voor de 'assistent directeur' van de Lagoon Clinic in Chemuna (zie documentatie in het administratieve dossier). U gaf de namen van de vier andere verplegers die in de kliniek werkten naast u (zie gehoorverslag CGVS, p.5 en bijlage). Ook hiervan was er één naam die niet bekend is voor de 'assistent directeur' van de kliniek, met name J.A.(...) (zie documentatie in het administratieve dossier). Gezien de 'assistent directeur' helpt bij de administratie van de kliniek is het des te bedenkelijker dat hij deze personen niet zou kennen. Hoewel het geen twijfel leidt dat de Lagoon Clinic in Chemuna u welbekend is, rijzen er echter zeer ernstige twijfels omtrent uw beroepsbezigheid aldaar. Gezien u daar meerdere jaren werkte mag immers van u verwacht worden dat u op de hoogte was van al het personeel dat daar werkte, hetgeen duidelijk niet het geval was.

Daar uw verklaringen met betrekking tot uw beroepsbezigheid in de Lagoon Clinic niet geloofwaardig zijn, kan bij gevolg evenmin enig verder geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde vrees voor vervolging die, naar u verklaarde, voortvloeide uit uw bezigheid in de Lagoon Clinic.

Bovendien dient gesteld te worden dat uit de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt eveneens blijkt dat de 'assistant director' van de Lagoon Clinic in Chemuna geen weet heeft van één van hun personeelsleden die problemen heeft gehad met de familie van één van hun patiënten (zie documentatie in het administratieve dossier), hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in slaagde een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico' op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U was niet in het bezit van enig document dat een controle van uw identiteit en uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) evenals het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag). Verzoeker haalt ook een schending van de formele en materiële motiveringsplicht aan.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Het opgeworpen artikel 48/2 vreemdelingenwet is niet geschonden, daar dit artikel een loutere verwijzing bevat naar de artikelen 48/3 en 48/4.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen

worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoeker stelt dat zijn verklaringen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en dat er in zijn relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De bestreden beslissing meent dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn beroepsbezigheden niet geloofwaardig zijn. Verzoeker is van mening dat de informatie waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) zich op baseert om aan te tonen dat verzoekers relaas niet geloofwaardig is niet betrouwbaar is. Verzoeker wijst er ten eerste op dat het Commissariaat-generaal contact heeft gehad via de telefoon met een man die anoniem wenst te blijven, verzoeker stelt zich de vraag waarom hij anoniem wilt blijven als hij de waarheid zou vertellen. Deze anonieme persoon zou werken als medische technicus en als assistent directeur, hoewel hij geen dokter is. Verzoeker stelt dat het begrijpelijk is dat deze anonieme persoon zwijgt als hem gevraagd wordt of hij iemand kent die bij hem in het ziekenhuis werkte en die problemen had met de familie van een patiënt omdat zwijgen hier in het belang is van de "Lagoon Clinic" (hierna: LC), waar verzoeker zou gewerkt hebben. Verzoeker wijst er verder op dat het al niet geloofwaardig is dat de anonieme bron stelt dat hij niemand kent die ooit in de LC heeft gewerkt die problemen had met de familie van een patiënt, omdat er in een ziekenhuis in verzoekers land van herkomst bijna dagelijks kleine conflicten zijn met patiënten en hun familie. Ook geeft deze anonieme bron niet aan sinds wanneer hij in de LC werkt, en is het mogelijk dat hij pas zes maanden bezig is.

De Raad stelt vast dat de man die informatie geeft aan de commissaris-generaal verschaftte dit via e-mail met vermelding van zijn naam deed. CEDOCA heeft echter voor de anonimiteit van deze bron gezorgd. De informatie die in het administratief dossier is terug te vinden is, komt voort uit CEDOCA-onderzoek dat uitgevoerd wordt door een gespecialiseerd ambtenaar. De Raad wijst erop dat de persoon die de informatie verschaft niet anoniem is voor de ambtenaar die het CEDOCA-onderzoek gevoerd heeft en dat deze anonieme bron er geen enkel voordeel bij heeft om valse antwoorden te geven op de vragen die hem gesteld worden. Waar verzoeker aanhaalt dat er dagelijks kleine conflicten zijn tussen personeel en patiënten en hun familie, merkt de Raad op dat het hier geen klein conflict

betrof, en dat er door de CEDOCA-ambtenaar ook niet naar elk klein conflict op de werkvloer werd gevraagd. Er wordt gevraagd of een medewerker het land is moeten ontvluchten door een conflict met de familie van een patiënt, en het antwoord is duidelijk nee.

Verzoeker stelt bovendien dat men moeilijk vertrouwen kan hebben in informatie die uit verzoekers land van herkomst komt en zeker niet van een anonieme bron. Verzoeker stelt dat uit internationale rapporten blijkt dat corruptie in verzoekers land van herkomst veel voorkomt, verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal moeilijk een beslissing van deze omvang kan baseren op zulke onbetrouwbare informatie. Verzoeker werd ook nooit geconfronteerd met deze informatie en de bestreden beslissing geeft ook geen argumenten waarom de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt beter zou zijn dan wat verzoeker ter plaatse op een coherente manier verteld heeft, zonder tegenstrijdigheden. Verzoeker haalt nog aan dat met eenzijdige anonieme bronnen, net zoals met Voodoo of godsdienst, alles kan aangetoond worden.

Zoals hoger reeds vermeld heeft de anonieme bron die de commissaris-generaal aanhaalt helemaal geen reden om valse antwoorden te geven op de vragen die hem gesteld worden. Het is verder ook niet voldoende om met algemene beweringen de geloofwaardigheid van een informatiedocument te ondermijnen. Waar verzoeker stelt dat uit internationale rapporten blijkt dat corruptie heel veel voorkomt in zijn land van herkomst, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit *in casu* niet aannemelijk maakt vermits de informant in deze niet betaald werd of enig belang heeft om valse informatie mede te delen. Verzoeker maakt aldus niet sterk dat de informatie waar de commissaris-generaal zich baseert niet betrouwbaar zou zijn ook al is enige voorzichtigheid geboden bij het per e-mail verzamelen van informatie zonder dat uit de CEDOCA nota blijkt dat deze informatiebron op haar betrouwbaarheid getoetst werd.

Waar verzoeker stelt dat hij ook niet geconfronteerd werd met deze informatie stelt verweerder: (...)“*Verweerder antwoordt dat de Commissaris-generaal niet verplicht is tijdens het gehoor zelf om de asielzoeker te confronteren met de informatie waarover hij beschikt (RvS, nr. 135.204 van 22 september 2004). De procedure voor de Commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS, nr. 167.415 van 2 februari 2007; RvS, nr. 98.827 van 12 september 2001). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. De stukken met betrekking tot de gebruikte informatiebron bevinden zich in het administratief dossier, en verzoeker heeft ervan kennis kunnen nemen. Hij laat echter na concreet aan te tonen dat de Commissaris-generaal er verkeerde of kennelijk onredelijke conclusies zou hebben uit afgeleid(...)*”.

De Raad schaaft zich achter dit motief en wijst erop dat artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de commissaris-generaal toelaat te steunen op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of instelling via e-mail.

De Raad wijst er ook op dat het niet aan de commissaris-generaal is te bewijzen dat de verklaringen van verzoeker onwaar zijn, maar aan verzoeker deze aannemelijk te maken. Verzoeker legt geen enkel bewijs voor van zijn hoedanigheid van hoofdverpleger in bovenvermeld ziekenhuis of van de dood van een patiënt bij gebrek aan aangepaste zorgen zoals hij aanhaalt terwijl redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij minstens zijn hoedanigheid van verpleger en tewerkstelling in het ziekenhuis zou kunnen bewijzen. Het gebrek aan enig bewijs in dit verband, waarvoor verzoeker ook ter zitting geen verklaring geeft, bevestigt de conclusie van het betwiste CEDOCA document. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker stelt dat een vluchteling volgens het vluchtelingenverdrag een persoon is die “met rede vreest vervolgt te worden”. Met rede vrezen zou volgens verzoeker slagen op een subjectief en objectief element en om te besluiten tot het bestaan van een redelijke vrees zouden deze twee elementen in ogenschouw genomen moeten worden. Verzoeker verwijst hierbij naar de UNHCR « *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés* » (hierna: UNHCR Proceduregids). Verzoeker meent aan deze eisen te voldoen en dus een gegronde vrees voor vervolging te hebben en een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade. Verzoeker wijst er ook op dat het niet formeel vereist is dat de gevreesde vervolging uitgaat van een staatsorgaan of nationale overheid. De mogelijkheid, en vooral de wil van de Ghanese overheid om bescherming te bieden is afwezig en verzoeker dus in de onmogelijkheid verkeerd om bescherming te verkrijgen. Verzoeker zou meermaals

tevergeefs bescherming gezocht hebben bij zijn overheid. Verder heeft verzoeker ook geprobeerd problemen te vermijden door zich elders in het land te vestigen.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732). De Raad merkt op dat het inderdaad zo is dat de vervolging niet dient uit te gaan van de overheid, maar dat verzoeker *in casu* er niet in slaagt om de vervolging die hij zou vrezen aannemelijk te maken.

Verder kan een schending van het artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet worden volgehouden. Verzoeker bewijst immers zijn asielrelaas niet en derhalve ook zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet.

Verzoeker stelt dat deze elementen niet toelaten om te besluiten dat er in hoofde van verzoeker geen ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. Verzoeker meent dat de motivering geen rekening houdt met alle elementen van de zaak en evenmin met de sociale context in verzoekers land van herkomst.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS